

Офіцер-миротворець О.БУГАЙ:

«Із сербами можна спілкуватись без перекладача»

Свідченням вагомого міжнародного авторитету України у світі і Європі, зокрема, є участь наших військових у миротворчих силах на території країн колишньої соціалістичної Югославії, де в останні роки відбувались сутички між сербським та албанським населенням, а також бомбардування авіацією США ряду великих військових об'єктів. Саме там, поблизу міста Мостар, на лінії роз'єднання ворогуючих сторін, дислокувався підрозділ українського миротворчого батальйону, в складі якого майже 9 місяців проходив службу наш земляк з села Бугрин, лікар Головного військового клінічного госпіталю МО України, підполковник медслужби Олександр БУГАЙ. До слова, його дружина Олена — сімейний лікар, а брат-близнюк Сергій Бугай теж медик — головний лікар Дулібської амбулаторії, працює в нашому районі разом з дружиною-медсестрою Людмилою.

Нещодавно Олександр приїздив у рідне село з Києва, де нині проживає, і наш кореспондент попросив його розповісти про службу українським миротворцем у Югославії. Ось що той повідомив:

— Мені доводилось і раніше служити далеко за межами України: я вчився у військовому медичному вузі м. Саратова (Росія), згодом займав офіцерські посади у військах Туркестанського воєнного округу, в Казахстані. Вже в роки незалежності нашої держави перевівся служити в Одеський військовий округ. Однак перші місяці перебування в Боснії та Герцеговині були нелегкими. В той час здійснювалось бомбардування авіаційними силами США та інших країн НАТО югославської території. Поряд розташування нашого миротворчого батальйону проходив повітряний коридор для літаків НАТО. А в самому місті Мостар зони проживання сербського та албанського населення розділяла гірська річка Неретва. Всі мости через цю річку та багато будинків у місті було зруйновано в ході воєнних дій. Наш військовий підрозділ входив до складу миротворчої бригади «Центр» (Німеччина) дивізії «Саламандра» (Франція). Моїм бойовим завданням було надання невідкладної медичної допомоги військовослужбовцям, а в разі потреби — й іншим потерпілим в зоні бойових дій. Однак ми також надавали практичну та консультативну допомогу і місцевим лікарям, при нагоді спілкувались з населенням. В районах, де була нестабільна обстановка, вірогідність воєнних сутичок, миротворчими силами проводились військові навчання з участю українських вояків, поки не нормалізувались стосунки серед населення. Воно, до речі, ставилось до нас

стримано. Але серби до українських миротворців ставились переважно дружньо. Їх мова подібна до лексики, діалектів західноукраїнського населення окремих місцевостей Галичини та Закарпаття, і коли говорити повільно, то із сербами можна спілкуватись без перекладача: українцям слова здебільшого зрозумілі. Це привітні, працелюбні люди. Причиною війни в своїй країні вони вважають міжрелігійні відносини.

З приємністю згадую чудову природу того краю: величні вершини Динарського нагір'я, плантації мандаринів та інших цитрусових. Міста прикрашають середньовічні фортеці. Прикро, що війна порушила таку гармонію проживання. Ми ж прибули туди, аби відновити мир.

Нині я проживаю в столиці, працюю за своєю улюбленою спеціальністю в клініці МО України та співпрацюю на одній з кафедр Української військово-медичної академії. З вдячністю згадую шкільні роки, час навчання в Рівненському медучилищі. З нагоди 50-річчя Бугринської СШ, яке відзначатиметься завтра, шлю її педагогам і учням щонайкращі побажання добра й успіхів. Саме в школі ми вчилися пізнавати світ, любити, берегти природу і батьківщину, дожити ними, особливо тоді, коли перебуваємо в далеких країнах.

Записав
Анатолій КАРДАШ.

На фото: Олександр БУГАЙ на бойовій машині в м. Мостар. Боснія і Герцеговина.